



# ANDREAS EK

## TAIPUMATON HENKIVARTIJA

JOEL ADLER -TRILLERI

 **SAGA**  
EGMONT

Andreas Ek

# Taipumaton henkivartija

*Suomentanut SAGA Egmont*

SAGA Egmont



*Taipumaton henkivartija*

Translated by SAGA Egmont

Edited by Tiia Mensio

Original title: *Den åtråvärde livvakten*

Original language: Swedish

Copyright © 2025 Andreas Ek and Saga Egmont

Cover image: Shutterstock & Midjourney

All rights reserved

ISBN: 9788727242651

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

[www.sagaegmont.com](http://www.sagaegmont.com)

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. 1120 Copenhagen

## PROLOGI

Xhara Fernandez sulki narisevan portin takanaan. Kukaan ei ollut tehnyt ruosteisille saranoille mitään, koska kukaan ei välittänyt. Vain hän itse ja palvelusväki kulkivat sisään ja ulos takakautta. Kiinteistöä ympäröivä aita oli samantyylinen kuin portti. Mustat pystysuorat rautatangot näyttivät enemmän vankilan kaltereilta kuin hienolta aidalta, jonka tarkoitus oli pitää tunkeilijat loitolla.

Lukko napsahti kiinni, ja Xhara kääntyi portille johtavalle hiekkatielle. Tietä reunustavat vihreät, villiintyneet lehmukset muodostivat viihtyisän kujan. Käveltyään muutaman metrin Xhara pysähtyi oikomaan urheilurintaliivejään. Hän kiersi lähimmän lehmuksen taakse päästäkseen pois portin päällä olevan valvontakameran näkyvistä. Hän ei kaivannut miespuolisten työntekijöiden katseita, paitsi niitä, jotka José hänelle soi. José oli yksi talon harvoista valopilkuista. Xhara kumartui ja tarttui pohkeisiinsa venytelläkseen. Tiukalle kiristetty poninhäntä kiepsahti hänen olkapäänsä yli, ja korpinmustat hiukset hipoivat maata.

Xhara oli päättänyt muuttaa pysyvästi kesähuvilalle Sörmlandin metsään Trosan ulkopuolelle, keskelle ei mitään, sen pirun viruksen takia. Covidin. Kattohuoneisto Norr Mälarstrandilla oli tyhjiillään lukuun ottamatta niitä kertoja, kun isä kävi kaupungissa liiketapaamisissa. Ilman Joséta Xhara ei olisi viihtynyt. Josélle oli kasvanut lihakset ja tiheä sänki. Hän hymyili Xharalle usein, eikä tämä voinut olla punastumatta. Oikeastaan he olivat vain vaihtaneet kohteliaisuuksia, mutta kuitenkin tuntui siltä kuin he tuntisivat toisensa läpikotaisin. Xhara ei ollut koskaan ajatellut poikia, tai ehkä nykyään miehiä. Hän täyttäisi kahdeksantoista vain muutaman päivän päästä ja oli ystäväpiiristään ainoa, joka ei ollut vielä harrastanut seksiä. Kukaan ei välittänyt asiasta, paitsi koulun pojat, jotka olivat ilmeisesti lyöneet vetoa siitä, kuka veisi hänen neitsyytensä. Se oli tavallaan ällöttävää, mutta samalla imartelevaa. Hän oli aina ollut yksi koulun halutuimmista tytöistä, hän tiesi olevansa hyvännäköinen ja oli saanut mallitoimistoista useita tarjouksia, joita harkitsi vakavasti. Jotkin vaikuttivat enemmän vakavasti otettavilta kuin toiset, mutta hän ei osannut päättää, oliko se maailma häntä varten – se tuntui jollakin tapaa tylsältä. Hän halusi matkustella, tehdä benjihyppyjä, hypätä laskuvarjolla ja sukeltaa haiden kanssa.

José valtasi suurimman osan Xharan ajatuksista, ja Xhara oli iloinen, että oli kesäloma – muuten koulu olisi varmasti kärsinyt. Muisto Josésta ylävartalo paljaana sai hänet hymyilemään, ja hän tunsu lämmön leviävän kehossaan. Ajatuksia oli lähes mahdotonta karkottaa, ja se saattoi tarkoittaa vain yhtä asiaa – ehkä oli aika uskaltautua? Ja siinä tapauksessa Josén kanssa.

Xhara venytteli jäykkää ja omasta mielestään pulleaa kehoaan. Hänen takamuksensa ei ollut erityisen kiinteä, eikä hänellä ollut koskaan ollut vatsalihaksia, mutta suunnitelmissa oli hankkia sel-



laiset. Josén vuoksi. Koska José näytti kreikkalaiselta jumalta, hän ei itse halunnut olla yhtään huonompi. Pysyisikö hän Josén tahdissa? Hän katsoi ohi puun, jota vasten nojasi. Kirkkaankel-tainen rapsimeri ulottui niin kauas kuin silmä kantoi. Hento ke-sätuuli loi loivia aaltoja, jotka saivat koko pellon näyttämään elä-vältä.

Xhara nosti toisen jalkansa takamustaan vasten ja tarttui nilk-kaansa. Hän horjahti seistessään yhdellä jalalla ja tukeutui puun-runkoon pysyäkseen tasapainossa. Hän toisti toimenpiteen toi-sella jalalla. Kun hän oli valmis, hän suoristi taas urheilurint-sikkansa, työnsi kuulokkeet korviinsa ja laittoi trancemusiikin soimaan. Elektroniset biitit saivat hänet aina hyvälle tuulelle, ja hän tarvitsi niitä pysyäkseen tahdissa juostessaan.

Ilma oli raikas, lämmin ja virkistävä. Lehmukset loivat pitkiä varjoja tasaisin välein tien yli, ja Xhara alkoi juosta. Hän juoksi yhä kujaa pitkin, kun kauempaa mutkasta tuli auto.

Xhara siirtyi vasemmalle puolelle eikä kiinnittänyt huomiota lähestyvään mustaan pakettiautoon, sillä se oli toistaiseksi liian kaukana.

Etäisyys kutistui nopeasti.

Joku tai jotkut liikkuiivat ohjaamossa, mutta Xhara ei nähnyt, keitä he olivat. Hän tunnisti useimmat työntekijät, kuten kokin, siivoojan, uima-altaan hoitajan ja puutarhurit. Heitä ei ollut ko-vin monta, joten heistä pysyi hyvin perillä. Osittain hän toivoi, että autossa olisi José, mutta hän tiesi, että tämä oli yhä talossa.

Xhara ei irrottanut katsettaan kuljettajasta ja matkustajasta, mutta ei nähnyt heidän kasvojaan. He olivat tummaihoisia, mutta eivät sellaisia kuin hän ja José. Tummempia. Hän rypisti otsaansa. Kesähuvilalla työskenteli vain meksikolaisia ja puolalaisia.

Kun pakettiauto oli enää vain kahden lehmuksen päässä, hän hidasti vauhtia ja veti henkeä.

Eivät he olleet tummia.

Heillä oli päässään kommandopipot.

Aluksi Xhara ei halunnut uskoa sitä. Jostain oli putkahtanut ajatus, että tämä oli vain pilaa. Jotkut hänen häiriintyneistä ystävistään aikoivat siepata hänet juhliin tai matkalle. Ihan mihin tahansa. Se olisi kaikista pahinta.

Vai oliko tämä totta?

Vastaus tuli heti.

Pakettiauto kaarsi hänen eteensä. Sivuovi työnnettiin täydellä voimalla sivuun, ja ulos hyppäsi kaksi mustiin pukeutunutta henkilöä, joilla oli kommandopipot.

Xhara kiljui ja oli juosta suoraan heidän syliinsä, mutta kääntyi äkkiä ja juoksi kahden lehmuksen välistä kohti rapsipeltoa.

Kova tönäisy selkään sai hänet kaatumaan keltaisten kukkien sekaan niin yhtäkkiä, ettei Xhara kerennyt ottamaan käsillään vastaan. Hänen käsivarsiinsa ja jalkoihinsa tartuttiin. Kuulokkeet revittiin hänen korvistaan, ja Xhara huusi täyttä kurkkua.

Toinen miehistä istuutui hänen rinnalleen ja painoi kätensä hänen suulleen. Kovaa. Mies nosti sormen huulilleen ja nyökkäsi, jotta Xhara katsoisi toiseen suuntaan.

Siellä seisoi toinen, ja tällä oli veitsi kädessään.

Xharan silmät täyttyivät kyynelistä, mutta ne eivät päässeet valumaan, koska hän makasi selällään. Xhara räpäytti silmiään monta kertaa saadakseen kyyneleet pois ja nyökkäsi osoittaakseen, että oli ymmärtänyt.

Henkilö, jolla veitsi oli, kyykistyi Xharan ylle ja painoi veitsenkärjen hänen kaulalleen. Toinen nosti kätensä pois hänen suultaan.

Xharan sydän hakkasi nopeasti. Aivan kuin hän olisi tehnyt jo juoksulenkin. Hän halusi kiljua, mutta kukaan ei kuulisi häntä, koska talo oli liian kaukana.

Veitsimies painoi veitsenkärkeä kovemmin hänen kaulaansa vasten.

Xhara vinkui. Hän rukoili katseellaan, ettei mies satuttaisi häntä. Toinen otti esiin hopeateippirullan, repäisi siitä palan irti ja laittoi sen hänen suunsa peitoksi. Miehet nousivat nopeasti ylös, riuhtaisivat Xharan jaloilleen ja taluttivat hänet tylästi kohti pakettiauton avointa sivuovea.

Paniikki ja todellisuus iskivät Xharaan kuin isku vasten kasvoja.

Xhara kamppaili koko vartalollaan ja pisti hanttiin jaloillaan, mutta jalat vain liukuivat tietä pitkin, kun miehet työnsivät häntä eteenpäin. Hänet heitettiin sisälle pakettiautoon, ja sieppaajat vetivät oven kiinni perässään. Oli säkkipimeää, ja Xhara huusi teipin takaa, mutta ulos tuli vain vaimeaa murinaa. Hän räpiköi kuin kala kuivalla maalla, vaikka häntä oli varoitettu veitsestä. Hän ei ajatellut sitä. Ei nähnyt sitä. Hän halusi vain päästä vapaaksi ja paeta.

Enempää hän ei ehtinyt ajatella.

Isku hänen kasvoihinsa oli niin kova, että hän menetti tajuntansa välittömästi.

# 1

Joel Adler aisti ilmapiirin heti, kun yhteinen harjoitustila hiljeni. Hän jäi roikkumaan seinään kiinnitetystä tangosta käsivarret suorina. Hänen katseensa oli kiinnittynyt edessä olevaan maalammattomaan betoniseinään. Kukaan ei sanonut mitään. Kukaan ei tehnyt mitään. Oli kuin kaikki toiminta olisi väliaikaisesti pysähtynyt. Jopa multigymillä vuorotellen karjuvat kehonrakentajat olivat vaienneet. Flemingsbergin vankilan yhteisosaston vangit kutsuivat noita tatuoituja, leveäharteisia ja kaljuja miehiä kolmosiksi.

Joel kutsui heitä idiooteiksi.

Yksi heistä ei treenannut, koska hänen kätensä oli kantosteessä. Se ei ollut estänyt häntä huutamasta täysillä, kun idiootti numero kolme oli tehnyt hauislihasharjoituksia.

Joel teki toista leuanvetosarjaansa ja veti itsensä ylös niin, että hänen leukansa oli tangon korkeudella. Hän laskeutui takaisin alas ja roikkui suoraan käsivarsin.

”Väistä”, sanoi joku hänen takanaan.

Sitä ei ollut osoitettu Joelille.

”Miksi?” Anton puhisi.

Kuului vaimea naurahdus.

Joel päästi irti tangosta ja jäi lattialle seisomaan. Hän kääntyi ympäri. Hän oli arvannut oikein. Kohteena oli huoneen pienin. Anton oli keski-ikäinen, hontelo mies, joka oli tuomittu törkeästä ryöstöstä. Hän oli rynnännyt koruliike Guldfyndiin kirveen kanssa, hajottanut useita vitriinejä ja täyttänyt kassin koruilla. Epätoivoinen teko epätoivoiselta mieheltä, joka oli velkaa moottoripyöräjengille lainasta, jota ei voinut maksaa takaisin. Huumeita. Kuten tavallista, se paska oli kaiken pahan alku ja juuri. Ja nyt oli taas tämän aika.

Kaksi meksikolaista, jotka olivat juuri tulleet salille, virnuilivat Antonille, joka makasi penkillä ja kamppaili viimeistä penkki-punnerrusta tehdessään. Hänen käsivartensa tärisivät, kun hän ojensi ne suoriksi ilmaan. Se ei ollut kovinkaan vaikuttavaa, sillä käsipainot painoivat vain kaksitoista kiloa. Kun Joel teki samaa harjoitusta, hän teki sen viisinkertaisilla painoilla. Anton nousi istumaan ja laski käsipainot alas penkin kummallekin puolelle, jännitti sitten toista käsivarttaan ja katseli sitä. Joel huokaisi itseksensä. Ainakin Anton yritti eikä halunnut vaikuttaa heikolta. Siltä hän oli vaikuttanut tullessaan vankilaan, ja Joel oli puolustanut Antonia, kun yksi kolmosista oli lyönyt tätä vatsaan. Kolmoset olivat tulleet kivuliaan tietoisiksi siitä, että oli parasta jättää Anton rauhaan. Ainakin yksi heistä oli.

Nyt oli taas Antonin vuoro joutua kolmosten uhriksi, tällä kertaa asialla kaksi uutta idioottia.

Joel seurasi heitä katseellaan. Hän haroi kädellään partaa, jonka oli antanut kasvaa ajeltuaan sen ensin pois viime kesänä, jolloin hän oli ollut Ruotsin metsästetyin mies. Nyt parta peitti

suuren osan hänen kasvoistaan ja roikkui viisi senttiä leuan alapuolella. Hän astui askeleen eteenpäin ja tuijotti vasta saapuneita vankeja. Heidän käsivarsiaan koristivat tatuoinnit. Toisella, pidemmällä, oli kaljuksi ajeltu pää, ja toisella oli päässään huivi. He olivat hoikkia, mutta eivät näyttäneet varsinaisesti luisevilta. Ennemminkin jänteviltä, melkein kuin pitkänmatkanjuoksijoilta. Joel oli enemmän kuin pään heitä pidempi, ja hänen käsivartensa olivat yhtä leveät kuin heidän reitensä.

”Mitä sinä haluat, ese?” kysyi toinen heistä. Kaljupää. Hänen toisen silmänsä alle oli tatuoitu kaksi kyyneltä. Saman silmän yllä olevan kulmakarvan lävisti viiru. Ensimmäinen Joel luuli sitä arveksi, mutta sitten hän tajusi, että se oli ajeltu. Se ei näyttänyt fiksulta.

Sitten yhdeltä Joelin vieressä olevista kuntopyöristä kuului vihellys.

Meksikolaiset katsoivat siihen suuntaan. Joel käänsi päätään, mutta piti samalla silmällä edessään olevia miehiä.

Ivan, leveäharteinen valkovenäläinen, joka teki aivan oikein polttaessaan rasvaa kuntopyörällä, pudisti päätään kohdatessaan meksikolaisten katseet. Hän nyökkäsi Joelin suuntaan.

”Varokaa”, Ivan sanoi voimakkaalla venäläisellä korostuksella.

”Tai mitä”, Kulmakarva sanoi. ”Autatko sinä häntä, vai?”

”Ei hän mitään apua tarvitse.”

”Älä sitten puutu tähän, *puta*.” Kulmakarva kääntyi kohti Joelia ja kallisteli tälle päätään. ”Onko sinulla jokin ongelma?”

Taas mentiin.

Joel asettui suunnilleen metrin päähän, mikä tarkoitti, että meksikolaisten oli siirryttävä lähemmäs ylettäkseen lyömään häntä. Joel, joka ylettyisi paljon kauemmas, tavoittaisi heidät tarvittaessa nopealla iskulla. Hän katsoi heitä alaspäin ja puristi käntensä nyrkkiin, mutta piti kädet sivuillaan. He eivät perääntyneet.

Urheat paskiaiset.

”Antakaa Antonin treenata loppuun”, Joel sanoi.

Kulmakarvan suupieli nyki ja hän päästi puuskahtavan ään-  
nähdyksen.

”Me menemme nyt treenaamaan”, hän sanoi.

”Kun Anton on valmis.”

”Ei se mitään, Joel”, Anton sanoi ja nousi ylös. ”Olin jo valm...”

Joel loi häneen nopean katseen.

”Heidän on odotettava, kunnes sinä olet valmis, tai sitten  
voitte vuorotella.”

”Vato”, sanoi Kulmakarva ja työnsi kätensä selkensä taakse.

Toinen ei ollut sanonut sanaakaan sen jälkeen, kun kaikki oli  
alkanut. Ilmeisesti hänen juttunsa oli tuijottaa ihmisiä ja näyttää  
vihaiselta.

Joel tuki painonsa takajalalle. Valmiina syöksymään eteen-  
päin.

”Haluatko kuolla?” Kulmakarva jatkoi. Hän nosti esiin käden,  
jossa hän piteli hammasharjaa. Harjaosa oli korvattu partaterällä.

Joel vilkaisi kotitekoista veistä ja kiinnitti katseensa vastusta-  
jaansa.

”Jos uhkaat minua veitsellä, sinun on parasta osata käyttää  
sitä”, hän sanoi.

”Tai mitä?”

”Sinä kuolet.”

Toinen tönäisi Kulmakarvaa käsivarteen.

”Carlos”, hän sanoi. ”Napataan hänet myöhemmin. Täällä on  
liikaa *ojos*.”

Kulmakarva, joka ilmeisesti oli nimeltään Carlos, nyökkäsi ja  
jäykisti leukaansa.

”Varo vain, *coño*”, hän sanoi matalalla äänellä. Hän melkein sähisi sanansa. ”Sinun on parasta hankkia silmät selkääsi.”

Sitten Joel sai tarpeekseen ja iski. Jokin kohtuus täytyi täälläkin olla, helvetti soikoon.

Isku oli niin kova, että Carlos pudotti hammasharjansa. Se tuli täysin ilman varoitusta, ja kun seuraava isku osui silmän alle, Carlos menetti tasapainonsa ja kaatui lattialle. Huivimies iski Joelia kasvoihin ja osui tämän leukaan. Se kirveli, mutta Joel oli saanut pahempiakin iskuja sparraillessaan. Hän vastasi lyönnillä vatsaan. Hänen vastustajansa nousi lattiasta, törmäsi takanaan olevaan seinään ja romahti kasaan. Tämä tarttui vatsaansa ja haukkoi paniikissa henkeä. Anton polkaisi häntä kylkeen täydellä voimalla useaan kertaan.

Joel kääntyi nopeasti takaisin tointuneen Carlosin puoleen. Joel riuhtoi hänet jaloilleen, tarttui kunnolla paidankauluksesta ja nosti hänet ilmaan.

”Joel!” kuului kova ääni.

Bengan.

Yksi osaston vartijoista. Miehellä oli taakse kammatut, harmaat hiukset ja yhtä harmaa pukinparta. Hän oli suoraselkäinen ja kohteli Joelia aina reilusti. Niin tekivät muutkin vartijat, mutta Bengan oli yksi niistä, jotka erottuivat muista. Hän puhui mielellään moottoripyöristä Joelin kanssa ja antoi usein ylimääräisen ruokarasian. Hän tiesi, ettei jaettu ruoka riittänyt lähes kaksimetriselle ja satakaksikymmentä kiloa painavalle miehelle, joka oli pelkkää lihasta.

”Päästä hänet!” Bengan jatkoi.

Joel totteli.

Carlos tömähti lattialle kuin räsynukke ja päätyi vatsalleen. Hänen niskaansa oli tatuoitu kaksi ristiin asetettua pistoolia.



Benganin takana seisoi kolme muuta vartijaa. Kaikilla oli teleskooppipamput esillä. Benganilla oli kädessään pippurisumutepurkki. Siitä ei olisi paskan vertaa iloa. Se kirveli melkoisesti, mutta ei tyrmännyt sitä, joka sai sumutetta kasvoihinsa. Ei ainakaan Joelia. Toimintakyky säilyisi täysin, mutta tarkkuusamunta ei olisi suotavaa, sillä silmät sumenisivat kehon puolustusmekanismina tuottamista kyynelistä.

”Kasvot seinää vasten”, Bengan huusi. ”Nyt!”

Kaikki huoneessa tottelivat. Myös Joel.

Carlosista ja tämän ystävästä huolehtivat muutamat muut vartijat. Bengan asettui Joelin taakse.

”Sinulle on vieraita”, hän sanoi.

## 2

Joel astui kuulusteluhuoneeseen, jonka sitruunankeltaisilla betoniseinillä ei ollut ikkunoita eikä tauluja. Lattia oli maalaamaton. Harmaa ja kylmä. Filip Bergh seisoj nojaten huoneen ainoaan pöytään. Hänen jalkansa olivat ristissä ja käsivarret puuskassa. Hän oli hieman kumarassa eikä lähimainkaan valmistautunut, jos Joel saisi jotain päähänsä. Filip ei ollut varuillaan ja teki siinä oikein. Niiden lähes kahdentoista kuukauden aikana, jotka Joel oli ollut vangittuna osallisuudesta Tukholman terrori-iskuihin, heidän välilleen oli syntynyt luottamus. Joelilla ei ollut mitään syytä satuttaa Filipiä, eikä hänelle olisi tullut mieleenkään tehdä niin. Filip oli yksi hyvistä tyypeistä ja kohteli Joelia kunnioittavasti. Vanhana norlantilaismetsästäjänä ja reserviupseerina hän oli ansainnut Joelin kunnioituksen saman tien.

Kymmenen vuotta sitten Joelialia oli ammuttu olkapäähän pelastusoperaatiossa Malissa, ja hän oli pakon sanelemana joutunut kuntoutukseen. Vastoin tahtoaan Joel oli otettu väliaikaisesti pois kenttäpalveluksesta, ja hän oli päättänyt lähteä Norlantiin kou-

luttamaan metsästäjiä selviytymisessä. Heidän kurinalaisuutensa oli tehnyt häneen vaikutuksen. He olivat todella kovia äijiä, jotka eivät valittaneet hiihtäessään uppolumessa kolmenkymmenen asteen pakkasessa.

Filip hymyili kohdatessaan Joelin katseen ja ojensi puristetun nyrkkinsä. Joel vastasi siihen omalla nyrkillään ja istuutui työpöydän toisella puolella olevalle penkille.

Filip istuutui tuolille ja kumartui pöydän yli.

”Kaikki hyvin?” hän kysyi.

”Ei valittamista”, Joel sanoi. Hän haroi leuan alla olevaa partaansa. ”Kuntosalilla oli vähän kukkotappelua, joten nyt on katsottava, ettei kukaan pääse yllättämään selän takaa.”

”Jotain vakavaa?”

Joel pudisti päätään.

”Olen jo käskenyt vartijoita tutkimaan yhden tyyppin sellin. Hän uhkasi minua veitsellä.” Joel kohautti olkapäitään. ”Tai veitsellä ja veitsellä, kotitekoisella.”

Filip huokaisi.

”Mitä sitten tapahtui?”

”Tyypit olivat käymässä heikompansa kimppuun, ja silloin minä puutuin peliin.”

”Ota vain rauhassa, tulevaisuus näyttää valoisalta.”

Joel liitti sormensa yhteen ja kumartui eteenpäin. Hänen kyy-närpäänsä lepäsivät reisien päällä.

”Kerro.”

Filip nosti lattialta salkun, avasi sen ja laski työpöydälle paperinon, joka oli paksu kuin tiiliskiviromaani.

”Tuomio”, hän sanoi hymyillen. ”Halusin toimittaa sen henkilökohtaisesti.”

”Ja?” Joel kysyi.

”Täysin vapautettu terrori-iskuista.”

Joel ei liikahtanutkaan.

”Niin, miksi minut pitäisi tuomita niistä? Minähän olin syytön.”

”Niin minustakin”, Filip nauroi. ”Mutta eihän sitä koskaan tiedä. Ei ennen kuin kaikki on ohi.” Hän nojautui taaksepäin tuolissaan. ”Säpo on kartoittanut terroristien liikkeitä ja viestintää. Kaikki todisteet, jotka viittasivat siihen, että sinä olit kaiken takana, on rei’itetty.” Filip nyökkäsi kohti paperipinoa. ”Siinä on sinulle vähän iltalukemista.”

”Oletko lukenut kaiken?”

Filip heilautti kätensä ilmaan.

”Tietenkin olen.”

”Onko siellä jotain outoa?”

”Ei, ei oikeastaan mitään. Haluan kuulla, mitä sinulla on sanottavanasi, mutta vaistoni sanoo, että nyt ei ole oikea aika valittaa. Sinuthan on vapautettu syytteistä.”

”Mutta?” Joel kysyi.

”No”, Filip sanoi. ”On siinä pieni mutta.”

”Se kaikki muu?”

”Kyllä.”

Joel huokaisi.

”Mitä he sitten sanovat?”

”Kuten tiedät, syytteet väkivallasta viranomaista, Emma Steeniä ja moottoripyöräpoliisi Johan Karlssonia kohtaan, joiden kimppuun hyökkäsit, on hylätty. Kumpikaan heistä ei ole sanonut paskaakaan. He ymmärtävät, miksi sinä teit niin kuin teit, että sinulla ei ollut vaihtoehtoja. Syyttäjä ei ole edes nostanut syytettä. Mutta tämä ei ole mikään uutinen, se saatiin päätökseen jo kuukausia sitten, kuten tiedät.”

## KUN VAPAAUS MUUTTUU PAINAJAISEKSI.

Entinen eliittisotilas Joel Adler vapautetaan tutkintavankeudesta Tukholman verisen terrori-iskun jälkeen. Hän haluaa ajaa moottoripyörällään kauas pohjoiseen ja jättää elämän kaltereiden takana taakseen. Rikas meksikolainen liikemies Louis Sanchez on kuitenkin toista mieltä.

Ruotsin mediaa on ravistellut miljardöörin tyttären katoaminen, ja Louis pelkää, että sama kohtalo uhkaa hänen tytärtään Izabelaa. Louis haluaa palkata Joelin Izabelan henkivartijaksi ja tarjoaa tälle sievoista rahasummaa korvaukseksi. Joel suostuu tehtävään vastahakoisesti.

Ensialkuun helpolta rahalta vaikuttava keikka muuttuu kuitenkin painajaiseksi, kun Izabela siepataan Joelin silmien edessä. Joelille ei jää muuta vaihtoehtoa kuin laittaa oma henkensä peliin ja yrittää pelastaa Izabela kauhistuttavalta kohtalolta.

*Taipumaton henkivartija* on itsenäinen jatko-osa toiminnantäyteiselle trillerisarjalle, joka kertoo Ruotsin armeijan entisestä eliittisotilaasta Joel Adlerista.

**Andreas Ek** on ruotsalainen kirjailija ja poliisi, joka työskentelee rikosteknikkona. Hänen jännitysromaaninsa ovat saaneet kiitosta niin lukijoilta kuin arvostelijoilta, ja trilleri *Törst* on ollut vuoden 2019 Selma-palkintoehdokkaana.